

Biden, la vellesa i la senilitat

Mal servei ens està fent Joe Biden a la gent que ja som una mica grans. En el cara a cara electoral de dijous entre ell i Donald Trump li vam poder observar un munt de titubejos, molta inseguretat i alguna pèrdua del fil del discurs que pretenia seguir. Tot això ja s'havia vingut detectant durant bona part del seu mandat presidencial. Però va resultar evident en un debat d'una enorme expectació popular, no només a nivell dels Estats Units sinó de tot el món.

La majoria dels comentaris que he sentit fins ara atribueixen aquest paperot galdós a la seva edat. Però el cert és que ell té 81 anys mentre que Donald Trump en té 78 i el seus capteniments no es van assemblar gens. D'exemples en contra en podríem trobar moltíssims més. Sense anar més lluny, Tom Jones, de 84 anys, acaba d'iniciar una gira per tota Europa i no sembla compartir els trets que van caracteritzar Biden en aquell debat. Dedueixo, per tant, que els seus titubejos no depenien tant de la

seva edat sinó del seu concret estat de salut.

Efectivament, Joe Biden va oferir un aspecte de persona senil. Però malgrat la rel etimològica de la senilitat, tota la literatura mèdica que he tingut ocasió de consultar distingeix netament aquest concepte del de la vellesa. Fer-se vell no té perquè comportar tornar-se senil. És cert

■
Si creiem que alguna persona no es troba en condicions d'exercir una funció, cal que ho diguem, sigui gran o jove

que l'edat incrementa la possibilitat que aparegui la senilitat, però aquesta aparició no és inexorable.

Naturalment, no conec l'estat de salut del Sr. Biden i li desitjo una vellesa molt llarga i venturosa. Però la imatge que ofereix és d'un estat senil. El seu cas, pel càrrec que ocupa, té una repercussió extraordinà-

ria i tendeix a associar l'edat amb aquesta mena de quadres i a fomentar un edatisme que discrimina per raó de l'edat.

Crec que tots hauríem de combatre aquesta mena de discriminació o de menysteniment i, especialment, aquells que estem en edat de ser-ne víctimes o estem a punt d'estar-ho. Si creiem que alguna persona no està en condicions d'exercir una determinada funció, cal que ho diguem, sigui gran o jove. Però no crec que sigui un argument admissible el de la seva edat: hem d'aduir i justificar els defectes que ens porten a concloure la inidoneïtat de la persona considerada.

I el pitjor de tot és que aquesta imatge la va oferir Biden en un penós enfrontament amb un energumen com Donald Trump en el curs de la qual estic convençut que bona part dels espectadors empatitzaven amb Biden però no podien deixar de reconèixer les seves evidents limitacions.

SIMEÓ MIQUEL

Advocat

Els banys d'estiu al riu Segre

Per desgràcia cada estiu acabem llegint a la premsa que alguna persona ha mort ofegada al llarg del riu Segre. L'assumpte no és nou, si busquem entre la documentació de l'Arxiu Municipal de Lleida trobarem molts bans, edictes i ordenances que ja donaven notícia en els segles passats. La preocupació era majoritàriament pels corrents incontrolats que hi podia haver, però sobretot per les imprudències de les persones dins l'aigua i el poc temor que es tenia del propi riu.

Per exemple, en un ban datat el juliol de 1870 quedaven reflectides algunes prohibicions, com ara que, els menors de catorze anys havien d'anar sempre acompanyats d'un adult, també que estava prohibit prendre el bany en la part del riu que

donava davant mateix de la ciutat, el que ara seria entre la plaça Sanahuja i el carrer Sant Antoni, i que sempre s'havia d'entrar al riu en hores de llum, mai de nit, sota pena de ser castigats monetàriament. També apuntaven altres prohibicions

■
Sabem pels diaris d'èpoques passades la quantitat de víctimes que malauradament hi havia cada estiu al riu

curioses que ara llegint-les ens sorprenen per la poca relació que tenen amb la prevenció dels ofegaments, com el fet que no podien banyar-se conjuntament homes i dones en el mateix espai, que estava prohibit

nadar despullat o que les dones no podien baixar a rentar roba en els llocs on les persones s'estaven cabussant.

Tant devien ser els casos d'ofecs que, amb assiduitat, es publicaven en els taulers d'anuncis dels punts habituals de la ciutat les normes establertes i fins i tot el governador civil va prendre la decisió d'instal·lar "unos cables de salvación" a totes dues bandes del riu, justament per evitar més morts innecessàries. No sabem si aquests punts de subjecció ajudaren a salvar moltes vides, el que si sabem pels diaris de l'època són la quantitat de víctimes que malauradament hi havia cada estiu. Està clar que per anys que passin al riu se li ha de tenir sempre molt de respecte.

IOLANDA ENJUANES

Cap de l'Arxiu Municipal de Lleida